

Arriba LA REPÚBLICA

www.LRP.cat

El 28 d'abril serà al quiosc el número zero d'una capçalera nova de periodicitat setmanal

Engega una campanya de subscripcions per obtenir el carnet de La República

l'eCONOMIC

Avui amb El Punt Avui

TEC SOL CAT

PAVIMENT INDUSTRIAL I DECORATIU
tecsolcat.com

EL PUNT AVUI+

Edició de Lleida

2,50€

DIUMENGE • 11 de març del 2018. Any XLIII. Núm. 14573 - AVUI / Any XL. Núm. 13443 - EL PUNT

#CAT #LLIBERTAT

P6-7, 11

Oriol Junqueras. Vicepresident de la Generalitat de Catalunya

“No veig futur dins el Regne d’Espanya”

REPETIR • “La decisió no està presa (...); en tot cas, ERC té gent més preparada que jo per ser vicepresident”

CUP • “Que ens ajudin, s’impliquin i formin part de la solució, no pas del problema. Han de formar part de la mata de jonc”

JORDI SÀNCHEZ • “Hi ha precedents jurídics molt clars que haurien de permetre la seva investidura”

SANTI VILA • “A la vida hi ha moments que has de saber callar. Per respecte als altres però també a tu mateix”

Ponsatí obre un nou front internacional

La consellera deixa Bèlgica per Escòcia i torna a Saint Andrews

Clara Ponsatí, en una entrevista per a El Punt Avui, feta abans de marxar a Bèlgica ■ JUANMA RAMOS

L'ESPORTIU

Futbol Primera divisió

Un Barça sense Messi guanya (0-2) fàcilment a Màlaga

L'argentí és pare per tercer cop i no viatja, en un matx amb un bon Dembélé

Farré accessibilitat

pujaescales

tel. 609 314 500 www.farre.es

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

Contes xinesos

“Tots els animals són iguals!” Aquest era l’eslògan revolucionari que es va imposar a la masia del brutal Mister Jones a la famosa novel·la curta de George Orwell *Animal Farm*.

Ara –setanta-tres anys després de la seva publicació–, a la Xina, una colossal potència econòmica, el govern ha decidit prohibir el llibret, un text de lectura escolar per a generacions d’anglesos. Tanta por els fa la literatura? Què temen d’una ficció sobre els animalons d’una granja? Just quan al màxim líder Xi Jinping se li ha donat carta blanca per seguir al poder els anys que calgui, els ha de preocupar que els seus conciutadans puguin llegir un conte de bestioles? La història és prou simple: els animals d’un mas s’adonen que tenen més força que l’amo que els explota i els tracta a cops. La classe treballadora al poder! Quatre potes, bons! Dues potes, dolents! Un porc, el venerable Major, havia tingut un somni i els fa un discurs il·luminador: “Naixem, ens do-

La Xina ha prohibit la famosa novel·la curta de George Orwell ‘Animal Farm’ 73 anys després de la seva publicació. Tanta por els fa?

nen el menjar just per mantenir-nos l’alè al cos, i se’ns obliga a treballar fins a l’última engruna de les nostres forces; i en el precís instant en què deixem de ser útils ens maten amb una crueltat espantosa: vosaltres que seieu davant meu, joves porcells, morireu xisclant al piló abans que s’acabi l’any.” El discurs del vell Major és mobilitzador. L’amo mor al cap de tres dies. El triomf de la revolta és immediat. Ara tot va com una seda i al mas hi impera la igualtat i la fraternitat entre els animals. Els porcs són els que tenen més discurs i aviat esdevenen la classe dirigent. Amb el temps, però, s’acomoden al poder i van trobant maneres de mantenir-s’hi convertint la revolució en la justificació retòrica dels seus privilegis. Aquesta estratègia (en la qual es deuen veure reflectits els jerarquies comunistes de Beijing) aconsella els porcs a modular l’eslògan inicial: “Tots els animals són iguals, però alguns animals són més iguals que altres.” Com se sol dir avui dia, es tracta de guanyar el relat. En això, els porcs d’Orwell eren uns mestres.

La punxa d’en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Festa literària

Per fer companyia a l’amic Martí Gironell, vaig anar a l’hotel Palace per presenciar l’acte de lliurament del premi Ramon Llull que aquest any ha guanyat ell amb l’obra de títol verdia *La força d’un destí*. Verdi aquí no hi fa res. És la biografia novel·lada d’un senyor mig de Barcelona que es deia Ceferino Carrión, que es va canviar el nom pel de Jean Leon i que després d’haver fundat a Estats Units el restaurant i sala d’espectacles Scala es va fer amic de mig Hollywood –el Hollywood de la Marilyn Monroe– i, entre altres, de Reagan abans i després de ser president. Va crear uns vins al gust americà amb ceps del Penedès. Es diuen com el seu àlies: Jean Leon. Una gran història.

Hi vaig anar també per desentumirme. Tot el dia a casa no pot ser. Feia temps que no assistia a una “festa literària”. Tant, que ja no recordava que no s’obsequiava els assistents amb el llibre objecte de presentació. “Els llibres no es regalen; es compren”, em diu Emili Rosales, l’editor. Ara semblava que m’ho va dir de manera com agressiva, però va ser amb cara afable i

“Es va presentar a l’hotel Palace l’última novel·la de Martí Gironell

de complicitat. Vaig estar-hi d’acord. De què viurien els autors, les editorials i les llibreries si s’anessin regalant llibres? Però entre poc i massa. A l’hora del pica-pica haurien pogut instal·lar una paradeta per vendre la novel·la i perquè en Martí la signés. Hauria fet lleig, una transacció comercial allí al mig? Doncs podrien haver exposat en una taula uns quants exemplars lligats amb una cadeneta perquè servissin de consulta als assistents. He dit abans que a *La força d’un destí* Verdi no hi fa res. I si hi té algun paper? Impossible saber-ho. A les festes literàries hi ha de tot menys llibres. No hi havia tampoc

cap polític. En altres edicions del Ramon Llull visitades per mi n’era ple. Sense govern, ni tan sols provisional, no hi ha cap polític disponible. I si hi havia algun càrrec subaltern en condicions d’assistir-hi, no es va deixar veure. Hauria quedat escaldat. Les dificultats per formar govern, gran tema de conversa durant la vetllada, li haurien caigut a sobre de forma inquisitiva. Necessitem govern, també, perquè sigui present a les festes literàries i felicití Martí Gironell. Vaig demanar una Coca-Cola i em van venir a preguntar si era un cubalibre. Vaig demanar més tard aigua amb gas i en Guillem Terribas, el llibreter de Girona, em va venir a dir que m’havien vist prenent un gin-tònic. Caram, sí que els interessien, les meves condicions etíliques. D’alguna manera s’ha d’entretenir l’estona, si no hi ha llibre per picar. Vam quedar amb l’escriptor i professor Antoni Pladevall, que no coneixia personalment i que va ser molt amable, que un dia pujaria a Taradell, on viu, i dinariem ple-gats. Parlarem de llibres i periodisme. Haig de sortir de casa més sovint. Compraré el llibre, Rosales.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabatè (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/c7gqhp>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

El rellotge

No acabo d'entendre aquesta mania que tenen els partits monàrquics d'insistir que això que hem anomenat "el rellotge de la investidura" es posi en marxa. Ja ho hem sentit a dir al PP i a Ciutadans, però ahir va ser el torn d'Iceta. El líder dels socialistes catalans va anunciar ahir que demà (i no és cap joc de paraules) presentaran un recurs al TC perquè comenci a córrer el rellotge de la investidura. Ara, com que Torrent ha suspès en dues ocasions el ple de la investidura (o de les investidures, perquè primer va suspendre la de Puigdemont i ara la de Sánchez), el rellotge està aturat. Estem en una mena de temps mort, a l'espai, sense gravetat i sense rellotges. Ja ho saben vostès: a partir de la celebració del ple de la investidura, el rellotge es posarà en marxa i hi haurà un termini de dos mesos per tenir president i govern, i, si no és així, passat aquest termini es convoca-

“De veritat que els monàrquics volen que anem a un nou 21-D?”

ran de manera automàtica unes noves eleccions al Parlament. Ara estem aturats, vaja, perquè no ens deixen escollir el president que volem. No ho fem bé, diuen. Curiós. Però jo trobo encara més curiós que els qui tinguin pressa perquè el rellotge es posi en marxa i anem cap a eleccions siguin justament aquells que es passen el dia dient-nos que, a Catalunya, no li convenen unes noves eleccions. No volen Puigdemont de president, no volen tampoc que ho sigui Sánchez, no volen (ja ho veuran) que cap dels consellers actuals repe-

teixin en el càrrec i ara volen, en canvi, unes noves eleccions? Caram. A mi em fa l'efecte que el que volen és que el rellotge es posi en marxa perquè interpreten que això serà una pressió afegida perquè JxCat, ERC i la CUP s'entenguin i facin govern aviat. Però, que no s'adonen que aquestes formacions ja estan vacunades de tota aquesta pressió? Cap d'aquestes formacions les vol, unes noves eleccions. Ni JxCat, ni ERC, ni, per descomptat, el PDeCAT de Pascal. Però no s'enganyin, tampoc volien les del 21-D que van convocar Rajoy, Sánchez i Rivera. I si la vacuna contra els nervis funciona, vigilin els partits monàrquics, no fos cas que pateixin un efecte bumerang i la pressió sigui per a ells. Les eleccions del 21-D, les van convocar des de Madrid, i ara el rellotge en pot convocar unes altres. Molt bé. I jo em pregunto: i què es pensen que passarà? S'ho creuen de veritat, que no sabem votar?

EDITORIAL

En defensa de la democràcia

El sobiranisme està convocat aquesta tarda a Barcelona en una gran manifestació per recordar als polítics la voluntat expressada clarament a les urnes primer en el referèndum de l'1 d'octubre i després en les eleccions al Parlament del 21 de desembre. L'Assemblea Nacional Catalana, conscient de l'especial transcendència i dificultat del moment polític que viu el país, ha fet aquesta convocatòria amb la doble intenció, d'una banda, de recordar que l'anomenat procés existeix perquè ha estat impulsat en tot moment, des del carrer i també davant de les urnes, per la voluntat de milions de catalans. I, d'una altra banda, per pressionar els representants de les formacions republicanes perquè posin en segon pla les respectives estratègies de partit i prioritzin la formació d'un govern legítim, que recuperi les institucions de la usurpació de l'article 155 i posi rumb cap a la República.

La concreció de l'acord entre JxCat i ERC per a la investidura de Jordi Sánchez en el ple del Parlament previst per a demà però finalment suspès lògicament alleugerirà la pressió sobre les formacions majoritàries de l'independentisme i la intensificarà sobre la CUP, perquè és ara qui pot materialitzar la majoria independentista sortida de les urnes del 21-D i desencallar la formació del nou govern. No obstant això, la nova trava judicial del jutge del Suprem Pablo Llarena, no permetent l'assistència de Jordi Sánchez a la sessió d'investidura, així com la decisió de Sánchez de demanar empara al Tribunal Europeu de Drets Humans de ben segur que marcaran també el missatge de la manifestació. Perquè en definitiva, sigui en vista de desavinences polítiques o decisions judicials, es tracta de defensar la voluntat democràtica dels catalans.

De reüll

Montse Oliva Vilà

S'ha acabat el bròquil?

Un Manolo anònim, però reconegut per totes, va ser un dels protagonistes de la manifestació feminista que el 8-M va col·lapsar el centre de Madrid: "Manolo, fes-te el sopar tu sol!" Les apel·lacions a aquell individu masculista, acostumat al fet que quan arriba a casa el rebin amb la taula parada encara que la dona s'hagi esllomat fregant escales, és una imatge que continua instal·lada en infinitat de llars. El Manolo no tan imaginarari és també aquell que vigila els passos de la companya, que pregunta amb qui parlava tanta estona per telèfon,

La imatge de l'home que es rep amb la taula parada continua sent força habitual

que per què s'arregla per anar al mercat. No és gelosia, és malaltia. És una fórmula de possessió que, per desgràcia, a algunes dones, les fa sentir estimades. I d'un sistema de perpetuació d'uns rols que es transmeten de pares a fills. I el que és pitjor, de mares a fills. I aquest 8-M podria ser diferent si força

dones es comencen a qüestionar si el paper que un dia van assumir amb tanta naturalitat és el que en veritat els pertoca. Si el Manolo no hauria de recollir la taula i passar el drap. Si no hauria d'entrar a la cuina per fer servir les cassoles i no per cridar que té gana. Si arran de la forta sacsejada social més d'una s'ha plantejat que vol el seu espai i, sobretot, s'ha preguntat quin coi d'exemple dona el Manolo als seus fills, i quin coi de fills criaran entre tots dos si ella no es planta, el 8-M haurà estat útil. El primer pas és deixar-li clar que s'ha acabat el bròquil, que ja n'hi ha prou, d'aquest color!

Les cares de la notícia

PERIODISTA I ESCRIPTOR

Jordi Panyella

Un reportatge maratonianà

El periodista d'El Punt Avui torna al seu vessant d'escriptor amb el llibre *Per què corren els presos? L'aventura de 12 reclusos a la marató de Barcelona* (Edicions Saldonar), una crònica periodística sobre la seva experiència de sis mesos entrenant –i suant– amb dotze reclusos de Quatre Camins.

CONSELLERA A L'EXILI

Clara Ponsatí

Nou front a Escòcia

La consellera d'Ensenyament destituïda amb l'article 155 ha abandonat Brussel·les per reincorporar-se a la universitat escocesa de Saint Andrews. D'aquesta manera, Clara Ponsatí ha sumat Escòcia i el Regne Unit als altres dos altaveus internacionals de l'exili català: Bèlgica i Suïssa.

CORONEL DE LA GUÀRDIA CIVIL

Diego Pérez de los Cobos

El coordinador mentider

El coordinador policial contra el referèndum de l'1-O va assegurar davant del jutge que no havia estat informat del dispositiu portat a terme pels Mossos, cosa ara desmentida amb una prova escrita: un correu electrònic que li va enviar l'1-O el comissari Ferran López, actual cap dels Mossos.

Tal dia com avui fa...

1 any

El cas Palau

Tres empresaris declaren haver facturat a l'entitat treballs que havien fet per a CDC i Ferrovial nega haver pagat comissions a la formació.

10 anys

Pugna a ERC

Joan Puigercós plega del govern per liderar ERC. El mal resultat força la direcció d'Esquerra a avançar al juny el seu congrés.

20 anys

Augusto Pinochet

El dictador Pinochet, el cap militar més antic d'Amèrica Llatina, abandona la direcció de l'exercit xilè, però continuarà controlant els fils del poder.

Full de ruta

Jordi Grau

Li volen robar tres anys

Vaig tenir l'oportunitat de parlar, amb més companys periodistes, durant més d'una hora amb el raper Valtòny, el mallorquí a qui el Suprem li ha ratificat una condemna de tres anys i mig de presó per "enaliment del terrorisme i injúries greus a la corona espanyola". No coneixia la seva música ni les seves lletres i, de fet, se me'n refot, però és una autèntica bestiesa que per unes lletres un raper pugui ser privat de llibertat. Ull, tres anys i mig i una multa que, amb el que volen que pagui als advocats contraris, puja a més de cent mil euros. Anava a veure Valtòny i em vaig trobar amb en Josep, un paio jove, amb el cap molt ben posat i d'una congruència total. Un jove que ha tingut una vida difícil, que treballa de fruiter i que afronta que entrarà a la presó durant molt de temps amb una tranquil·litat que esborrona. No m'interpretin malament, no vol entrar a la presó, però no està disposat a demanar perdó pel que va escriure i cantar. Explica que

Explica que el llenguatge del rap és extrem, provocador i simbòlic i que així s'ha d'interpretar, però volen que en Josep hagi de complir tres anys i mig de presó

el llenguatge del rap és extrem, provocador i simbòlic i que el que diu s'ha d'interpretar així, com una provocació, no com un desig. El fot que la seva família hagi de sentir que el presenten com un "matanens", però es prepara per entrar a la presó, estudiar, formar-se i tornar a la càrrega. Això en un país en què amenaçar de mort el president Puigdemont des d'un tanc surt gratis. Li vaig preguntar què podíem fer per ell. Diu que no ho sap, però ens insta, als ciutadans, a rebel·lar-nos. Si no pensés en català i fos comunista, potser no l'haurien condemnat. Si entra a la presó és una vergonya democràtica i cal fer-ho evident. En un estat de dret, aquestes coses no passen. De fet les seves cançons, escoltades per alguns centenars, arriben ara a audiències milionàries i edita nou disc: *El reincident*. Li volen robar tres anys i mig de vida pel fet de dir el que pensa i lluitar a la seva manera contra les desigualtats i per la llibertat. Tenim presos polítics. I compositors a la presó. Això té un nom i el sap tothom.

Tribuna

Edgar Illas. Professor de literatura i cultura catalanes a la Universitat d'Indiana

Arendt i el poder

Hannah Arendt, al llibre *Sobre la violència*, traduït per Àngela Lorena Fuster i Gerard Rosich a Angle Editorial, fa una distinció de cinc conceptes que és útil per entendre la nostra situació política. Els conceptes són poder, fortaleza, força, autoritat i violència. El poder sorgeix de la capacitat de la gent d'actuar col·lectivament, de manera que qualsevol forma de govern, fins i tot les dictatorials, necessiten la conformitat d'una part substancial de la població. La fortaleza és una propietat individual i independent, i si les masses admiren i alhora detesten els individus forts és justament perquè es desmarquen del grup. La força correspon a l'energia que generen els moviments socials. Podem dir que la força s'eleva per sobre de la violència però no es tradueix encara en poder. L'autoritat és el reconeixement i el respecte que la gent atorga als líders a qui decideix obeir. I la violència és un instrument de destrucció del poder que coordina i amplifica diferents fortalezes individuals.

AL MÓN REAL no hi ha manifestacions pu-

res d'aquestes categories sinó combinacions diverses. Així, a Catalunya des de l'1 d'octubre hem vist com l'Estat ha anat perdent poder i autoritat a mesura que ha exercit la violència. Aquesta és la lliçó clau d'Arendt: la violència genera submissió però no poder, perquè l'origen del poder sempre es troba en la unió de la gent. Amb la repressió, els espanyols s'han quedat sense poder i nosaltres ens hem quedat amb la fortaleza individual i la força col·lectiva.

SER FORT IMPLICA una tensió permanent i una activitat que pot ser física o psicològica però que esdevé política quan dirigeix

“Ells tenen la violència física i verbal; nosaltres la fortaleza, la força i, algun dia, el poder

xes el teu esforç, no pas cap a la mera realització personal, sinó cap a una causa col·lectiva. Marta Rovira deia la setmana passada al Parlament que hem de fer govern per fer-nos forts. Però dient això Rovira no aconseguia cap poder ni cap autoritat, perquè ella mateixa feia poc que havia estat dèbil reconeixent al jutge Llerena que la seva política era simbòlica i no real.

ARA BÉ, I AQUÍ VEIEM la mobilitat màgica de les categories d'Arendt, aquesta setmana Santi Vila, que des d'Aigües de Banyoles s'està convertint en un far del pensament occidental, ha dit que Rovira era "irascible i fanatitzada". Com que això és una manera de dir que tots els independentistes som fanatitzats, doncs automàticament hem de tornar a donar suport i autoritat a Rovira. Ja ho diu Arendt en una frase emblemàtica: "Si a un atacuen com a jueu, s'ha de defensar com a jueu, i no com a alemany, o ciutadà del món, o possessor de drets humans, o qualsevol cosa." Ells tenen la violència física i verbal; nosaltres tenim la fortaleza, la força i, algun dia, el poder.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La discriminació del català

■ Soc una dona alemanya que va aprendre la llengua catalana de forma autodidacta mentre vivia a Alemanya i, de tant en tant, visitava Catalunya. Fa un any i mig vaig venir a viure a Catalunya amb els meus fills. És aquí on els meus fills han après la llengua catalana gràcies al sistema escolar català i la filla gran ha excel·lit a la universitat. Parlo, doncs, alemany, anglès i català. El castellà encara no el parlo i, potser per això, m'he trobat sorpreses inesperades i desagradables massa sovint. Són moltes vegades que no he pogut ser atesa en llengua catalana al CAP de Canet de Mar, a l'hospital Sant Jaume de Calella o a la DGT de Barcelona. M'ha sorprès que alguns metges no només no sàpiguen parlar català sinó que tinguin dificultats per entendre'l malgrat ser treballadors públics. No només no m'han

pogut atendre en català (ni en anglès o en alemany) sinó que algunes vegades m'han etzibat "no sé parlar català ni el voldré aprendre mai". Trobo discriminatori i molt greu que els treballadors públics siguin incaços i/o no vulguin atendre i parlar en una de les dues llengües oficials que, a més, és la llengua pròpia de Catalunya. Espero que els nostres governants hi posin remei aviat.

DANIÈLA STRAUB
Canet de Mar (Maresme)

El tramvia

■ Per una part, al llarg de les properes dècades es produiran canvis en diversos camps que poden afavorir, o no, la qualitat urbana. Cal aprofitar els positius per tal d'aconseguir que l'espai públic sigui el regne del vianant acompanyat de la reducció del nombre de cotxes, la separació efectiva dels carrils per a motos i bicicletes, un transport públic amb autobu-

sos elèctrics i metro, etc. Així, els carrers i places serien àmbits tranquils i amables, lluny del ritme trepidant de molts carrers actuals. Per altra part, la Diagonal és una avinguda de gran valor urbà, especialment en el tram més cèntric. Per tant, introduir-hi una línia de tramvia, un mitjà de transport que evidencia el seu caràcter mecànic, no encaixa amb la creació d'un ambient més humanitzat al servei del vianant. Pensem en un futur que proporcioni una ciutat millor. El punt de partida són els canvis positius en l'espai públic. És un tema de sensibilitat amb relació al medi ambient urbà.

JOSEP OLIVA
Barcelona

Col·laborem?

■ Benvolguts senyors de Tabarnia, estic completament d'acord amb vostès: si una part del territori no es troba ben integrat amb la resta, per

raó de costums, cultura... el millor que pot fer és emancipar-se; per això els vull felicitar per la reeixida manifestació de Barcelona. No acabo d'entendre com és que el seu president, el senyor Boadella, no hi ha assistit; que jo sàpigui no té cap ordre de cerca i captura si trepitja territori espanyol, ara bé, si els fa il·lusió dir que tenen el president a l'exili, no seré pas jo qui els contradigui. Però, senyors de Tabarnia, tenen un problema: no es poden separar de Catalunya fins que Catalunya no sigui independent. Per ajudar-los a separar-se de nosaltres se m'acut que tant al Parlament com al Congrés podrien donar suport al procés. Un cop tinguem la República, no dubtin que si convoquen un referèndum i el guanyen no els posarem inconvenients perquè formin el seu propi estat o s'annexionin a Espanya. Què els sembla la proposta?

GEMMA CERZO PUMARIEGA
Barcelona

La frase del dia

“Es va dir que 700 empreses alemanyes estaven a punt de marxar de Catalunya. No és cert”

Albert Peters, PRESIDENT DEL CERCLE DE DIRECTIUS DE PARLA ALEMANYA

Tribuna

Josep-Lluís Carod-Rovira. Escriptor i polític

Unilateralitat

De tan obvi, fa vergonya de dir-ho, però totes les declaracions d'independència són unilaterals. La independència, la declares, no te la declaren i, encara menys, no ho fa pas l'Estat del qual et vols separar. Al final de tot procés d'emancipació nacional, les coses funcionen així, fins i tot en el cas que la secessió acabi sent acordada amb l'Estat que s'abandona. És com l'autodeterminació. Ets tu i només tu qui es determina, no uns altres que determinen per tu, ja que llavors no seria autodeterminació. És clar que hi ha exemples de deixar de pertànyer a un estat un xic singulars, com ara el cas de Guinea Equatorial, que Espanya es va treure de sobre, un cop ja n'havia extret tot el que va poder, facilitant-hi fins avui el manteniment d'una dictadura fèrria. O bé el del Sàhara Occidental, poble abandonat a la seva sort. Espanya en va fugir d'un dia per l'altre, deixant el territori en mans d'una altra dictadura *de facto* com la marroquina.

LA COMPLEXITAT enorme del procés emancipador a Catalunya ha motivat tota mena de consideracions a l'entorn del concepte d'*unilateralitat*, concepte que alguns sectors defensaven i defensen talment un instrument taumatúrgic i sempre victoriós. I la constatació que les coses no han anat com es volia ha dut a carregar els neulers del fracàs de l'estratègia, precisament, a la unilateralitat exercida. Expressat així, tal com raja, no crec que sigui una posició adequada. El problema no rau en la unilateralitat, sinó en el fet que aquesta, per ser realment un èxit, necessita certs requisits, el més important dels quals és, sense cap dubte, una majoria social inequívoca que en legítimi davant del món, de manera rotunda, l'ús d'aquest procediment. La unilateralitat que sempre apareix com a culminació dels processos emancipadors també es fa present abans, quan l'Estat del

qual hom vol separar-se no admet cap procediment democràtic per fer-ho possible, com ara un referèndum o unes eleccions plebiscitàries. El cas del Regne Unit, amb Escòcia, és l'exemple d'un estat que, sense ser favorable a perdre aquest país cèltic, reconeix el dret que siguin els escocesos els que ho decideixin. Aquesta posició, pròpia de països amb cultura, tradició i vocació democràtiques, contrasta amb la d'Espanya, que, majoritàriament, no té cultura democràtica ni tradició i, pel que demostren els fets i les lleis, sí que té una vocació democràtica de molt baixa intensitat.

RES NO FA PENSAR QUE, per art d'encanteri, Espanya es converteixi, de cop i volta, a la democràcia i respecti el dret de Catalunya a l'autodeterminació. No ens resta, doncs, cap altre camí que la via unilateral. Però, com hom ha pogut veure, la unilateralitat per sota del 50% està condemnada al fracàs. Amb els percentatges actuals no disposem d'una majoria ni numèrica ni social real per tirar pel dret cap als nostres objectius nacionals. Ja en som molts, és

“Si ells hi posen estat (diners, repressió i por), nosaltres hem de posar-hi poble (intel·ligència, solidaritat i bon govern)”

cert. I, en només sis anys, el salt cap endavant protagonitzat per l'independentisme ha estat colossal. Amb els que ara som, podem fer moltes coses, però no podem fer totes les que voldríem. Per fer-ne més, n'hem de ser més. I això no s'aconsegueix amb un discurs simplista d'ampliar la base social, de manera miraculosa, anant a convertir infidels a la causa, en terra i sigles de missió, tot esperant la revelació definitiva. Malauradament, tot és més complex, i la via promoguda per Jordi Cuixart –les lluites compartides– és molt més intel·ligent i, a mitjà termini, força més eficaç. No es tracta, per tant, d'esperar que vinguin, sinó d'anar-hi, a posar de manifest tot allò que compartim: també interessos materials, culturals i democràtics. Ara mateix és imprescindible, urgent, bastir una estratègia unitària contra la repressió i en defensa de les llibertats fonamentals i els drets bàsics. I aplicar, des dels municipis i el govern de la Generalitat, polítiques socials i de gènere valentes, que beneficiïn la majoria de la població, en particular aquells sectors que passen per més dificultats.

LA COMBINACIÓ de democràcia i benestar, en la qual haurien de coincidir sectors no explícitament independentistes, pot anar decantant la balança cap a la banda de l'emancipació nacional, en vista de la impossibilitat que aquestes vinguin d'Espanya. I si ells hi posen estat (diners, repressió i por), nosaltres hem de posar-hi poble (intel·ligència, solidaritat i bon govern). Quan se'ns tanca la porta de les urnes, només ens resta oberta la unilateralitat. Però perquè sigui un èxit, acceptada i inequívocament majoritària, ha de superar amb escreix més de la meitat de la població, i com més millor. Tardarem més, potser, però no tornarem al fracàs, la decepció i la desmoralització de la minoria, per molt que s'acosti al 50%.

De set en set

Jaume Oliveras

Violeta

Aquesta setmana les ciutats s'han tenyit de violeta. S'ha fet visible la força imparable del feminisme, i això demostra

que és una revolució pendent però que cada vegada és més a prop. En una mobilització fins ara mai no aconseguida, s'ha demostrat que dones i homes estem a punt per saltar la tanca.

No ha estat gens fàcil visualitzar la revolució violeta, malgrat la històrica i creixent militància feminista. Fins la paritat o el dret a la igualtat en tots els àmbits, moltes vegades s'han presentat més com una concessió que no pas com una conquesta de la dona. Talment, la societat patriarcal és molt arrelada i és fàcil crear anticossos contra el canvi de paradigma. Queda molta feina a fer, però estem al bon camí.

A la meua comarca, les dones majoritàriament ocupen els càrrecs de màxima responsabilitat en els governs municipals. I són alcaldesses que gestionen amb nota alta. Dones que et fan sentir orgull de ser-ne conciudadà. A la manifestació de dijous al meu poble, una pancarta deia “les nenes ja no volen ser princeses; ara volen ser alcaldesses”, i aquesta expressió vol dir moltes coses.

Comencem a intuir que la revolució feminista ha començat, i que va acompanyada de l'aposta republicana, i que va completada per una opció de transformació social, gens incompatible amb el sentiment de canvi cada vegada més arrelat al país. Segur, dones i homes hem ocupat el carrer, amb la voluntat que els carrers siguin sempre nostres.

Avui a la tarda, ANC i Òmnium convoquen a manifestar-se al passeig Colom de Barcelona, en una nova prova de vindicació de la nostra realitat com a poble. Hem de tornar al carrer, millor, hem d'ocupar aquest carrer que és nostre. I el llaç violeta ha de conivir amb el groc en la continuada cursa per bastir un futur millor.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

La consellera Ponsatí torna a la docència a Escòcia

Catalunya té un nou front institucional, el Regne Unit, que s'afegeix a Bèlgica i Suïssa

Prova del fals testimoni del coronel Pérez de los Cobos

El comissari López va informar-lo per correu de l'evolució de l'1-O i dels "greus incidents"

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Oriol Junqueras Vicepresident de la Generalitat de Catalunya

“La CUP ha de ser part de la solució, no del problema”

COMPROMÍS · “Venien temps difícils que demanen el nostre compromís, i no posar-ho fàcil als qui ens volen arraconats” **SÀNCHEZ** · “Sí, l'estratègia de proposar Jordi Sánchez té el suport d'ERC”

Xevi Xirgo
ESTREMERÀ

Oriol Junqueras ha respost l'entrevista des de la presó d'Estremera. La complicació i el temps que transcorre entre preguntes i respostes, però, ha fet que algunes (com les relacionades amb la decisió del jutge Llaena sobre Jordi Sánchez) hagin quedat desfasades. S'ha optat, però, per mantenir-les textuals.

Com està?

Prou bé. Amb energia. I conscient que el captiveri pot ser llarg.

El tracten bé?

No em queixo. Tinc una bona relació amb els presos, els intento ajudar quan m'ho demanen. Faig esport, lleigeixo i escriu molt.

Confia que en algun moment el deixin en llibertat condicional abans del judici?

Tant de bo! Però la veritat és que fins a la data han denegat tots els recursos. Millor no concebre cap esperança en va.

Entén per què vostè, Forn, Cuixart i Sánchez són a la presó i la resta no?

Han triat uns caps de turc, interpreto, en funció del rol que

ens adjudiquen. En tot cas, me n'alegro per tots els que van ser alliberats. Espero retrobar-los a tots algun dia i abraçar-los.

Confia en un judici just?

Jutgi-ho vostè mateix. Crec que tothom és conscient d'on som i per quin motiu hi som.

Entén que alguns membres del govern i el president anessin a Brussel·les? Si ara ho hagués de decidir, tornaria a fer el mateix?

Ho entenc i ho respecto, sincerament. I sí, tornaria a fer el mateix.

I què en pensa que Anna Gabriel sigui a Suïssa?

És una decisió personal que respecto. Jo no he de jutjar ningú. Li desitjo tota la sort i el millor dels encerts.

Sense vostè i els altres imputats a la presó, no tindria tanta força el relat d'indefensió judicial a Espanya que es fa des de Brussel·les i Suïssa, no?

És obvi que sense presos no hi hauria exiliats. Si a l'Estat espanyol no hi hagués gent empresonada tampoc no hi hauria cap persona que marxés per motius polítics.

El president Puigdemont deia fa pocs dies que va ser un error no haver declarat la indepen-

dència el 10-O, i que Catalunya estava preparada per aguantar-ho. Ho comparteix?

Quan la llebre ja és fugida pocs consells pel caçador, deia Guillem de Berguedà. No em toca revisar el passat sinó pensar a construir un futur en pau i llibertat. No som República però ho acabarem sent si una majoria democràtica prou sòlida ho

La decisió encara s'ha de prendre (...); en tot cas, ERC té gent més preparada que jo per ser vicepresident

vol. El que no veig és futur dins el Regne d'Espanya, sincerament.

Quant fa que vostè i Puigdemont no parlen? El president ha explicat que va enviar una carta a tots els presos polítics. Vostè no la va rebre?

No és el moment de retrets. Prou dur és tot. Necessitem cohesió i alhora sumar complicitats. No porta enlloc el greuge i el retret. Aprofito per fer arribar una abraçada fraternal als

cinc companys que són a Brussel·les.

Comparteix l'estratègia del pas al costat de Puigdemont, proposant que Sánchez el rellevi? Sí. Té el suport d'ERC.

Creu que el jutge Llaena permetrà la investidura de Sánchez?

Hi ha precedents jurídics molt clars. Suposo que així hauria de seguir sent. Ara, també sabem com ha actuat la justícia espanyola. El Tribunal Europeu dels Drets Humans l'ha sancionat repetidament. Sorpren que si un no és culpable fins que no es demostra el contrari i amb sentència ferma, s'abusi tant de la presó provisional o de la restricció de drets fonamentals.

Creu que quan Puigdemont va renunciar a la seva investidura en favor de Sánchez, el candidat hauria d'haver estat vostè com a vicepresident?

Em sembla que ajudo més no obrint aquesta carpeta. ERC és generosa, sempre ho ha estat. Com ningú. Ho seguirà sent perquè l'important és fer govern. Si això no va de persones, no n'ha de dependre de cap. Fer govern és la prioritat. Els noms són secundaris.

Però vostè serà vicepresident del govern, en el nou executiu,

com a forma de legitimar el govern anterior? Ho vol ser?

És una decisió que s'ha de prendre en funció de múltiples circumstàncies. En qualsevol cas ERC té gent més preparada que jo. Insisteixo, això no va de persones.

Se sent sol? Rep correspondència? Què li diuen?

Mai m'he sentit sol. Tinc una família que m'estima, una família política que m'estima també i m'ho fa saber, amics i cartes en abundància d'infinitat de gent. Intento llegir-les totes, totes les que m'arriben almenys, i respondre, però a vegades costa donar abast.

La presó preventiva que li han

L'APUNT

El fiscal, obcecat amb els alcaldes

Mayte Piulachs

Després que un tornado centralista i desconfiat amb els jutges i fiscals catalans s'endugués la causa contra el govern i les entitats sobiranistes a Madrid, la fiscalia de Catalunya reacciona. Una de les primeres decisions del nou fiscal superior de Catalunya és revisar les causes iniciades el setembre passat contra 712 batlles, investigats per l'1-O. Les mocions dels plens en suport al

referèndum van ser accions polítiques i la majoria es van fer abans de la resolució del TC. És a dir, no hi ha delictes de desobediència. Per això, ara la fiscalia demana si es van signar decrets per cedir locals. Però, si els alcaldes del PSC no van prendre mal en oposar-s'hi, el més coherent seria arxivar les cinc-centes causes de cop. Els arguments jurídics hi són.

Junqueras, al Departament d'Economia, l'octubre de l'any passat, en la darrera ocasió que va ser entrevistat presencialment per aquest diari ■ JUANMA RAMOS

Seria lògic el trasllat a una presó catalana. És molt injust, és fins i tot cruel, que perjudiquin els nostres fills

Imposat és també un càstig per a les seves famílies perquè el mantenen lluny de Catalunya. Confia que, si no hi ha llibertat condicional, hi hagi un acostament a presons catalanes?

Seria lògic. Ja no per mi sinó per evitar un trasbals i patiment addicional a les nostres famílies. És molt injust, és fins i tot cruel, que perjudiquin els nostres fills. Quin mal han fet per haver de fer un periple fins a Estremera per veure una estoneta, un cop al mes, el seu pare?

Què en pensa del Consell de la República que es pretén posar en marxa a Brussel·les? Podrà fer allò que no es pot fer a Catalunya?

El que desitjo és que tothom treballi per la llibertat, amb eficiència i voluntat de servei.

I a Catalunya, què cal fer? Quina és l'estratègia?

Sumar, sumar, sumar i perseverar. Som un moviment democràtic i la nostra força radica en la gent, ens hem de dotar d'una sòlida majoria política, trans-

El que va succeir l'albada de l'octubre és determinant. El moviment republicà ha arribat per quedar-se

versal, que superi l'aliança conservadora que vol paraitzar tots els canvis. Bona part del país ja ha canviat. El que va succeir l'albada de l'octubre és determinant. El moviment republicà ha arribat per quedar-se, arrelar i construir un nou país al servei de tothom. Soc conscient de les dificultats però també optimista. Avui representem un moviment en defensa dels drets civils i polítics de tots, en defensa de la llibertat, enfront l'autoritarisme.

Creu que un cop hi hagi govern, es retirarà el 155? I que retirat el 155 es podrà tornar a una certa normalitat? O aquesta normalitat ja no tornarà?

El que ja no tornarà és l'autonomisme a menys que en lloc de sumar complicitats les reduïm. El camí més ràpid per tornar a l'autonomisme és tornar a ser una minoria sorollosa. Venen temps difícils que demanen el nostre compromís i no posar-ho fàcil als que ens voldrien fora de les institucions i arraconats. L'estratègia del quan pitjor mi-

Libertat condicional? Tant de bo! Però millor no concebre esperança en va (...) soc conscient que el captiveri pot ser llarg

llor no és veritat. Mai no ho ha estat. Quan pitjor, pitjor. I quan millor, millor.

Sembla lògic no posar més persones en risc, i no prendre decisions que comportin més empresonaments o imputats.

Sembla lògic, sí. Sobretot si no ens porta enlloc. El sacrifici ha de servir per avançar no pas per retrocedir.

Aquesta no és, però, l'estratègia de la CUP, i serà un soci imprescindible per al govern... Què en pensa de la CUP?

Que ens ajudin, s'impliquin i formin part de la solució, no pas del problema. Han de formar part de la mata de jonc. Si hi són l'enforteixen. Si no la debiliten. Sort i encerts.

Què en pensa del que diu Santi Vila en el seu darrer llibre?

A la vida hi ha moments en què has de saber callar. Per respecte als altres però també a tu mateix. La talla humana d'una persona també es defineix pel que no diu, i pel que diu i quan ho diu. ■

what image
asesoria d'imatge personal
i corporativa.

Rambla 109B 1r 3a. 08202 Sabadell
93 726 87 57 | 605 267 892
www.whatimage.es

follow us:

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Puigdemont insta a fer de JxCat una nova eina política

■ Apella a la transversalitat i a la unitat d'aquest moviment per deixar enrere "l'autonomisme passat de moda" ■ Refermen l'aposta pel candidat Sánchez i el PSC torna al TC perquè s'activi el rellotge

Emma Ansola
BARCELONA

Nova reunió de treball de Junts per Catalunya, aquesta vegada fora del seu espai habitual, el Parlament de Catalunya. Un àmbit que, precisament ahir, el candidat de la formació, Carles Puigdemont, va convidar a traspassar fent ús de la "unitat, generositat i transversalitat" que caracteritza aquest moviment. L'objectiu ara és convertir-lo en una nova eina política que serveixi per "deixar enrere l'autonomisme passat de moda". Al cap dels assistents en la trobada celebrada a Vilafranca del Penedès hi ha les eleccions municipals del 2019.

Aquest és el missatge que els va adreçar el president Carles Puigdemont per videoconferència en una jornada en què també van intervenir els portaveus del que a hores d'ara és únicament un grup parlamentari de la cambra catalana. Elsa Artadi i Eduard Pujol van explicar en quin estat es troben les negociacions, així com la documentació que aquesta mateixa setmana es va adreçar a ERC i la CUP. Bona part de la sessió es va dedicar també, segons diverses fonts del grup, a defensar el candidat de la

El president Puigdemont, durant la seva intervenció d'ahir en l'acte de Vilafranca ■ JXCAT

formació, Jordi Sánchez, per poder ser investit president de la Generalitat, malgrat la negativa del magistrat Pablo Llarena a deixar-lo sortir de la presó. En aquest sentit, els dirigents de la formació van voler destacar que el principal escull que impedeix investir-lo és l'aparell de l'Estat. De fet, les crítiques a la posició judicial van ser les úniques que es van poder sentir en una reunió en què els assistents també tenen els ulls posats en el que pugui dir el Tribunal Europeu de Drets Hu-

L'ANC insta a reclamar la República avui al carrer

L'Assemblea Nacional Catalana (ANC) va celebrar ahir l'última reunió de l'actual secretariat nacional, que el cap de setmana vinent afronta la seva renovació. La trobada va servir per fer una crida a la participació en la manifesta-

ció convocada avui a Barcelona per exigir al futur govern de la Generalitat que defensi i que implementi la República. Amb el lema *República ara!*, la cita és al passeig Colom. El vicepresident, Agustí Alcoberro, confia que el TEDH

permeti tirar endavant la investidura de Jordi Sánchez i assegura que era necessari adreçar-se a aquest tribunal ateses "les circumstàncies en què es troba el candidat, perquè són clarament d'indefensió", va denunciar.

mans (TEDH) a partir de dilluns, quan els advocats de Sánchez hi registren una demanda de mesures cautelars en resposta a la negativa de Llarena.

Ahir, però, ja van sorgir les primeres veus que consideren poc probable que la petició al TEDH prosperi, ja que fins ara els pocs casos que s'han

acceptat a tràmit són aquells en què la vida del denunciat està en risc. El president del PSC, Miquel Iceta, també es va afegir ahir a l'escepticis-

me respecte a aquesta via de denúncia.

Poca confiança en la UE
En aquesta línia, Puigdemont també es preguntava ahir "per què no hi ha una resposta política a Europa", i "fins on cal arribar" perquè els estats membres de la UE reaccionin. Per Iceta, en canvi, la petició al TEDH no prosperarà perquè no ha esgotat les vies de la justícia espanyola abans de trucar a Europa i en aquest cas Sánchez encara podria apel·lar al Suprem contra la mateixa decisió del magistrat Llarena.

D'altra banda, Iceta ja va anunciar que dilluns mateix el seu grup tornarà a registrar una segona petició al Tribunal Constitucional perquè dictamin com i quan es pot posar en marxa el rellotge que marqui els *tempos* per avançar cap a una investidura efectiva o la convocatòria automàtica d'eleccions després que divendres el president del Parlament, Roger Torrent, tornés a suspendre el ple en espera ara del TEDH. "Els independentistes continuen entestats en una via que va fracassar i no sortim d'aquest cercle tancat", va denunciar el socialista.

El portaveu d'ICV, Ernest Urtasun, també va exigir a ERC i JxCat que deixin de "lluitar entre ells" i que formin un govern per restituir les institucions. "Catalunya no es mereix aquest espectacle", va dir durant la intervenció en la conferència nacional d'ICV, en què es va continuar apostant per la confluència i per un desplegament organitzatiu i territorial "fort" per a Catalunya en Comú. ■

Òmnium registra la xifra històrica de cent mil socis

Redacció
BARCELONA

Òmnium Cultural va celebrar ahir haver arribat, per primera vegada en els 57 anys d'història, als 100.000 socis. Ho va fer, però, amb la vista posada a la presó de Soto del Real on, des de fa 144 dies, està empresonat el seu presi-

dent, Jordi Cuixart.

El vicepresident d'Òmnium, Marcel Mauri, va subratllar que tot i ser una de les assemblees "més massives, també és una de les més tristes perquè per primera vegada el seu president no pot presidir-la". Cuixart va aprofitar les xarxes per adreçar-se als socis, els quals va animar a

"obrir-se" a tota la societat i a barrejar-se uns amb altres i amb "la diversitat del país". "Això -hi afegim- ens farà més lliures. Estem en un conflicte polític de llarg recorregut que demana un esforç col·lectiu, més que mai. Escoltem-nos", conclou.

Tot i que aquesta vegada no participa en l'orga-

nització de la manifestació convocada per avui per l'ANC, Òmnium sí que hi serà present per reafirmar la voluntat de seguir treballant per la "normalització política" a Catalunya i avançar cap a la república "si la majoria de la ciutadania segueix apostant per aquest camí", com entenen que ocorre. El vicepresident d'Òmnium considera que aquesta majoria encara ha de ser "més sòlida", per la qual cosa es proposen treballar per "enfortir el sentiment de pertinença col·lectiva" i "cosir i fer més cohesió social". ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ponsatí marxa a Escòcia i obre un nou front institucional

■ Recupera la plaça de catedràtica d'economia a Saint Andrews ■ Hi haurà exiliats al Regne Unit, Bèlgica i Suïssa

Redacció
BARCELONA

“L'exili català arriba al Regne Unit: gaudint de la meua llibertat de moviments com a ciutadana europea, aquesta setmana m'he reincorporat a la Universitat de St. Andrews.” Amb aquesta piulada a les quatre de la tarda la consellera d'Ensenyament, Clara Ponsatí, va comunicar ahir el seu trasllat aquesta setmana Escòcia, on s'ha incorporat a la universitat com a catedràtica d'economia, feina que exercia abans

d'entrar al govern, el juliol de l'any passat. Tal com ja va informar ahir El Punt Avui, que es va desplaçar a Brussel·les per entrevistar el president, Puigdemont, i els consellers Comín, Puig i Serret, Clara Ponsatí feia dies que ja no era a la capital belga amb la resta de membres del govern.

Amb Ponsatí a Escòcia, els exiliats catalans ara ja estan repartits en tres països europeus, ja que a banda de Bèlgica i Escòcia s'ha de tenir en compte que la diputada de la CUP Anna Gabriel s'ha exiliat a Suïssa. Per tant, tres pa-

isos des d'on denunciar lliurement els abusos de l'Estat espanyol i lluitar per la República.

Ponsatí va explicar ahir a VilaWeb que abans de prendre la decisió de tornar a Escòcia va presentar la renúncia del seu càrrec al president, que la hi va acceptar. La decisió de l'exconsellera, l'ha pres per raons “personals i pràctiques” i ha acordat amb Puigdemont de continuar treballant pel procés d'independència des del Regne Unit. “Continuaré treballant per la República des d'aquí”, va dir ahir.

Ponsatí i Puigdemont, en el darrer acte públic a Brussel·les: el concert de Roger Mas ■ ACN

“Els meus amics em pregunten per què no puc tornar a Barcelona i quan els ho explico queden astorats. Ni a Anglaterra ni a Escòcia existeix el delictes de rebel·lió i no entenen que se'm persegueixi.”

L'exconseller Josep Rull va ser un dels primers a reaccionar i felicitar-la: “Gaudeix de la llibertat d'un estat on seria inconcebible empresonar i perseguir ningú per les seves idees, un estat on davant la reivindicació legítima d'un referèndum a Escòcia el pacta en lloc de reprimir-lo”, li va dir. ■

MISERACHS

exposició

epíleg imprevist

16.03
15.07

De dilluns a diumenge,
de 10 a 20h
Visites comentades
Dissabte, a les 18h
Diumenge, a les 12h

La Pedrera
Passeig de Gràcia, 92
Informació i entrades
www.lapedrera.cat i taquilles

Fundació
Catalunya
La Pedrera

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Albert Peters** President del Cercle de Directius de Parla Alemanya

“No sé si es podran complir els desitjos de tothom”

DEURES • “El govern espanyol i el català han d'arribar a pactes i mentrestant s'han de complir les normes” **FUTUR** • “Només han marxat dues pimes alemanyes, però hi ha inversions paralitzades i notarem els efectes d'aquí a 5 o 10 anys” **SOCIS** • “Hi ha membres de l'associació que ens han aplaudit i altres que han criticat com vam tractar dimarts el president del Parlament”

Laia Bruguera
BARCELONA

La frase “Jo voto perquè tots vostès vagin a la presó” és ja cèlebre. La va adreçar al president del Parlament, Roger Torrent, un dels socis del Cercle de Directius de Parla Alemanya. Albert Peters és el president d'aquesta associació, que representa més de 200 companyies. Peters es disculpa per aquest comentari i pel to de la trobada organitzada al Círculo Ecuéstre, però insisteix que deixa en evidència una realitat: els empresaris estan farts de la inestabilitat política i reclamen “diàleg”.

No està d'acord amb l'actuació del govern català, però com valora la posició immobiliària de l'espanyol? S'hauria arribat fins aquí si la seva posició hagués estat diferent?
L'executiu està ara esperant que es constitueixi el nou govern català. Estic

convençut que Madrid sabrà què s'ha de fer. El president nord-americà, Donald Trump, acaba d'acceptar reunir-se amb el líder de Corea del Nord, una decisió impensable fa només dos mesos. Per pactar, que és el que es necessita, fan falta dues parts i vostè em pregunta per Madrid. I Catalunya no s'ha de moure?

Li preguntava en aquest cas per la posició adoptada fins ara pel govern espanyol.

No serveix de res buscar culpables. El que vull que facin tots plegats és dir que parlaran de present i de futur.

Creu que es pot viure amb normalitat el present amb representants del govern i la societat civil a la presó?

Tinc plena confiança que els jutges decidiran complint la norma i trobant una solució que assegurï la pau de la societat catalana.

Albert Peters, president del Cercle de Directius de Parla Alemanya, fotografiat a la ciutat de Barcelona ■ EL PUNT AVUI

Defensa el diàleg com a via de sortida de l'actual crisi institucional. Inclou la possibilitat de pactar un referèndum?

S'ha de negociar però no sé si es podran complir tots els desitjos. Un viatge consta de diferents passes. Es podria començar amb la cultura, l'educació, el repte financer...

Però creu que hi ha marge per a una reforma de la Constitució que permeti un referèndum?

Això en tot cas hauria de sortir de les negociacions. Com que soc demòcrata, he d'acceptar els acords que en surtin. No vull opi-

nar sobre la possible solució, el que demano és que s'arribi a pactes i que mentrestant es compleixin les normes, que és el que també se'ns demana als empresaris.

De moment, des de l'1 d'octubre només han marxat dues empreses alemanyes i molt petites, de només sis treballadors. Hi ha hagut massa alarmisme?

Es va dir que 700 empreses alemanyes estaven a punt de marxar. No és cert. Tenim una responsabilitat amb els treballadors i els clients, que són la majoria catalans. I nos-

altres també ens hi sentim. Jo fa 25 anys que soc aquí! Però sí que hi ha inestabilitat i hi ha decisions d'inversió que no s'estan prenent i això ho notarem en els propers 5 o 10 anys. Les coses que no es fan avui passen després factura.

I el 155? Està afectant l'activitat de les seves empreses?

Mai és bo que algú hagi d'actuar sota vigilància, impacta en la seva autoestima i funcionament, però el president del govern espanyol, Mariano Rajoy, ja va prendre la decisió que estaria vigent el mí-

nim de dies possible. Quan hi hagi un nou govern, es retirarà. Crec que no fa falta prolongar-lo.

Al Cercle de Directius de Parla Alemanya són 220 socis de sectors molt diversos. Algun d'ells s'ha adreçat a l'associació per

Quan hi hagi govern, el 155 es retirarà, crec que no fa falta prolongar-lo

queixar-se de com es va tractar dimarts el president del Parlament, Roger Torrent?

Alguns ens han aplaudit i altres ens han mostrat la seva incomoditat, sobretot per les formes. Jo vaig demanar disculpes al senyor Roger Torrent i valoro molt la seva actitud i la seva reacció tranquil·la. De tota manera, tothom té dret a expressar-se i opinar.

Però la frase de “Jo voto perquè tots vostès vagin a la presó”, de l'empresari associat Karl Jacobi, va ser molt agressiva i el to de la trobada, en general, molt tens. Va serafortunat?

Hi havia tensió acumulada i en aquell moment va sortir. Però insisteixo, és important no parlar només del to sinó del contingut. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

De los Cobos, enxampat

PROVA • El comissari López va enviar un correu electrònic al coronel de la Guàrdia Civil l'1-O en què l'informava del dispositiu dels Mossos i mostrava "preocupació pels greus incidents" **PAPERS** • És un dels documents comissats a la incineradora

Mayte Piulachs
BARCELONA

El coronel de la Guàrdia Civil Diego Pérez de los Cobos, coordinador policial per evitar el referèndum de l'1-O, ha mentit davant del jutge del Tribunal Suprem que investiga la causa contra l'independentisme català. De los Cobos va assegurar que el major Josep Lluís Trapero l'havia enganyat i no l'havia informat pas del dispositiu dels Mossos per complir l'ordre del TSJC. El comissari Ferran López –escollit pel govern espanyol del PP per substituir el major Trapero, destituït per la seva imputació per sedició– va desmentir De los Cobos, davant del jutge Pablo Llarena, a finals de febrer, i va assegurar que va ser informat de tot amb detall. Ara, la policia espanyola n'ha trobat la prova escrita entre les 36 caixes de documents que van interceptar a la comissaria general d'informació dels Mossos quan anaven a destruir-los a la incineradora de Sant Adrià de Besòs, el 26 d'octubre passat, vigília de la declaració de la república catalana. Es tracta d'un correu electrònic que el mateix comissari López envia a De los Cobos l'1 d'octubre a les 14.44 hores, en què li exposa l'evolució del dispositiu dels Mossos i la preocupació per les càrregues policials.

"Bona tarda Diego, t'envio un llistat amb els 185 centres de votació que el cos dels Mossos ha pogut tancar fins ara", escriu el comissari, que afegeix: "La idea que s'està donant als mitjans de comunicació sobre la petició d'ajuda que us hem sol·licitat a partir de les 9.11 h, vull insistir que aquesta estava marcada, tal com vam acordar, és a dir

La policia espanyola intercepta tres cotxes dels Mossos a la incineradora de Sant Adrià, el 26 d'octubre passat ■ SARA MUÑOZ

quan la nostra actuació no fos suficient. En cap cas aquesta petició era com dur-la a terme." López clou dient-li: "Per últim, aprofito per expressar-te la nostra preocupació pels greus incidents que s'estan produint. Incidents que, en reunions de coordinació anteriors, ja vam posar sobre la taula."

Espies, banderins i escuts

I és que a més de fals testimoni, també es pot acusar De los Cobos de no coordinar el dispositiu policial entre els tres cossos. La policia catalana i l'espanyola van recelar mútuament i van actuar sense direcció. En les conclusions dels documents comissats amb el permís de la magistrada de l'Audiència Na-

cional que investiga la cúpula dels Mossos per sedició, la policia espanyola només posa a la picota l'acció de la policia catalana. Hi ha proves de les ordres del centre de coordinació (Cecor) i com agents avisen quan l'1-O es mouen cotxes de la Guàrdia Civil, batejats com a "banderins" i de la policia espanyola, "escuts". També compleixen i defugen l'actuació dels agents espanyols en els punts de votació.

Els papers, del 2011 al 2017, recullen recents seguiments i informes de la comissaria d'informació a polítics, advocats i periodistes contraris a la independència, però també a anarquistes i grups alternatius. Hi ha expedients del 2013, i en alguns casos ja judicialitzats, so-

53.000

noms i DNI de socis de l'ANC tenia David Puig Altisent, en una targeta de memòria que els Mossos li van prendre quan se la volia empassar. Dels 2.717 arxius que hi havia, 294 estaven actius, segons recull la documentació classificada comissada.

bre males pràctiques del Cescicat.

La darrera perla és David Puig Altisent, a qui anomenen Hebrón o cas Loki. Aquest home, vigilant de seguretat, el 2014 s'ofereix als Mossos dient que té contactes al món islamista. També s'ofereix al PP (hi ha trucades al cap de seguretat) per provocar "accions delictives per desacreditar el procés". S'afirma que intenta vendre informació a Cs i al PSC, i els Mossos clouen que té un "desajust psicològic". El desembre de 2016 el jutjat d'instrucció 10 de Barcelona arxiva la causa contra Puig per usurpació de funcions públiques (es va fer passar per agent del CNDI), falsificació de documents i tinença il·lícita d'armes.

La claveguera és arreu. ■

Àgora censura el CGPJ pel refús al jutge Vidal

M. Piulachs
BARCELONA

L'associació de jutges Àgora Judicial va criticar ahir, a través d'un comunicat, l'acord de la comissió permanent del Consell General del Poder Judicial (CGPJ) de dijous passat que denega el reintegrés a la carrera judicial al magis-

trat i exsenador d'ERC, Santiago Vidal, adduint "manca d'aptitud" com a conseqüència de la seva "manca de lleialtat a les institucions de l'Estat i a la Constitució". L'òrgan judicial dels jutges va suspendre dels tribunals durant tres anys Vidal per haver redactat un projecte de constitució de la futura re-

pública catalana.

Àgora precisa que si bé la llei orgànica del poder judicial (LOPJ) exigeix una prèvia declaració d'aptitud, no regula la possibilitat que aquesta declaració sigui negativa ni els efectes que això comportaria. "Entenem –afirmen des d'Àgora– que la denegació del seu reintegrés en

els termes en què es fa comporta *de facto* la imposició d'una sanció encoberta de suspensió de funcions de durada incerta que no té empara en la LOPJ."

I manifesten: "Fer dependre el seu futur en base al comportament públic o qüestions ideològiques, quan estem acostumats que destacats membres de la judicatura les emetin sense que s'hagi iniciat un procediment sancionador o de no idoneïtat, constitueix una intromissió il·legítima en el terreny de les llibertats individuals." ■

LA REPÚBLICA

LRP.cat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La història es repetirà?

ESCENARIS • La CUP torna a ser decisiva a l'hora de donar suport o no a la configuració del nou govern, tal com ja va passar en l'anterior legislatura **ASSEMBLEA** • El 2015, després de consultar les bases i les territorials, van bloquejar la candidatura de Mas i va aparèixer com alternativa Puigdemont **POSICIÓ** • Ara no veuen de bon ull el full de ruta de JxCat i ERC

Marc Bataller
BARCELONA

Bill Murray és un dels còmics nord-americans més admirats pel públic i la crítica. En el seu currículum hi apareixen infinitats de pel·lícules, però n'hi ha una que encaixa com un anell amb la conjuntura actual: *Atrapat en el temps*, que evoca el mite de Sisif. L'argument gira al voltant d'un meteoròleg que va a cobrir una festa local amb una marmota com a protagonista. Una història d'allò més avorrida per les seves pretensions. L'endemà, quan es desperta, s'adona que torna a viure les mateixes situacions que el dia anterior, el dia de la marmota, i així dia rere dia. Ara, aquest bucle es viu a la política catalana amb un escenari que recorda al de fa dos anys quan la CUP també era decisiva per poder formar govern o anar a eleccions i va acabar enviant Artur Mas a "la paperera de la història". La història es repetirà?

Abans de repassar l'hemeroteca i veure'n les similituds, s'han de tenir en compte un parell de matisos. Aquest cop JxCAT i ERC no necessitarien els vots afirmatius de la CUP per tenir majoria, com sí passava el 2015 amb Junts pel Sí. Els de Puigdemont i Junqueras sumen 66 diputats i teòricament en tindrien prou amb l'abstenció dels cupaires, però hi ha un problema afegit: el president i el conseller de Salut, Antoni Comín, mantenen el seu escó al Parlament, però no poden votar perquè estan exiliats a Bèlgica. Per tant, o es desobeïx el TC i s'intenta que Puigdemont i Comín puguin delegar el vot o la CUP hauria de votar a favor de la investidura. També hi hauria una altra solució: que Puigdemont i Comín renunciessin a la seva acta, però aquesta possibilitat no està sobre la taula, almenys actualment.

Al marge de l'aritmètica, hi ha una altra diferència respecte al 2015. Aquesta vegada, la CUP assegura que no es tracta tant de noms, com sí passava llavors amb Artur Mas, sinó del programa i del pla de govern que es vol fer, amb el qual, de moment, no combreguen.

Les negociacions del 2015 també van ser molt complexes, com les d'ara. JxCat va guanyar les eleccions del 27-S amb 62 diputats i la CUP en va treure 10. La llista unitària estava encapçalada per Raül Romeva, tot i que estava pactat entre CDC i

L'assemblea de la CUP del 2015 en què es va empatar a vots a l'hora de decidir si Mas havia de ser el president o no ■ ANDREU PUIG

ERC que el candidat a la presidència seria Artur Mas. Al mes de novembre es va fer el ple d'investidura, però els cupaires, amb Antonio Baños al capdavant, no van aflijar la corda –van votar un “no tranquil”– i l'opció de Mas es va estroncar. A partir d'aquí es va obrir un

Unes noves eleccions tornen a estar en l'horitzó, tot i que no ha corregut el termini dels dos mesos

termini de dos mesos per buscar l'acord –el famós rellotge del temps que ara encara no corre.

Les trobades entre JxCat i la CUP van continuar, però mentrestant els d'Antonio Baños van engegar els seus processos interns. A finals de novembre van consultar les bases en una assemblea a Manresa i es va acordar continuar bloquejant

Mas i seguir amb les negociacions. En aquest sentit, ja van demanar públicament una alternativa a Artur Mas.

Empat surrealista

Però tot es va acabar desencadenant per les festes de Nadal. El 27 de desembre la CUP va tornar a reunir l'assemblea a Sabadell per fer la votació definitiva sobre si s'acceptava o no la figura d'Artur Mas. I el resultat de la votació va ser d'allò més surrealista: un empat a 1.515 vots. Veure-ho per creure-ho. L'endemà, 28 de desembre, els mitjans ho recollien en les edicions escrites i semblava més una innocentada que no pas la realitat.

Els cupaires van acordar que la decisió final la prendria un consell polític ampliat (amb 57 representants de les assemblees territorials) amb la participació del grup d'acció parlamentària (GAP, amb onze persones més). Finalment, van tor-

1.515

vots. Aquest és l'empat que es va produir en l'assemblea del 27 de desembre del 2015 de la CUP a l'hora de decidir si investien Mas o no.

nar a votar no a Artur Mas i semblava que el país estava abocat a unes noves eleccions. A última hora, però, el *serial* va acabar bé amb un final que tots ja coneixem: pas al costat d'Artur Mas i investidura de Carles Puigdemont com a nou president.

A hores d'ara, tots els escenaris estan oberts i no es pot descartar que tard o d'hora els cupaires tornin a convocar una macroassemblea, com ja van fer el 2015 a Sabadell. Però els de Carles Riera insisteixen que les divergències són de fons i que aquest mandat ha de consistir a avançar cap a la República i no a tornar a l'autonomisme. De moment, consideren que la nova proposta de JxCat i ERC és insuficient però igualment ho consultaran a les bases. Veurem si s'obren a una investidura o si per contra forcen la maquinària encara que hi hagi el risc de noves eleccions, que podrien ser al juliol. ■

Cultura i Espectacles

Un patrimoni singular

La historiadora de l'art Montse Jorba penetra en un estudi en els enigmàtics orígens de les Majestats, un dels signes distintius del romànic català

L'art del Crist vencedor

Maria Palau
BARCELONA

Ni hermètica ni sedentària. Tot i que aquests són els tòpics que se solen associar amb l'edat mitjana, la realitat va ser una altra. El moviment humà i, en conseqüència, d'objectes i idees, va il·luminar aquell període. El destí *top* era Terra Santa. Els peregrins tornaven carregats de *souvenirs* i un dels més populars van ser els *encolpia*: uns penjolls d'un esplendorós Jesús a la creu, impassible al martiri i abillat amb una sumptuosa túnica com les que vestien els emperadors de l'imperi bizantí. Res a veure amb el Crist crucificat que tot d'una ens ve al cap, recargolat de dolor i amb les parts íntimes tapades amb un drap miserós.

La historiadora de l'art Montse Jorba vincula aquests petits bibelots importats d'Orient amb l'eclosió d'una de les produccions artístiques més genuïnes del romànic català: les Majestats, una sèrie d'estàtues de fusta policromada que invoquen un

Crist triomfant sobre la mort. Les figures, clavades a la creu amb quatre claus (i no tres) però sense rastres de ferides, tenen els ulls ben oberts i algunes fins i tot somriuen. El rostre, que no porta corona d'espines, emula la fesomia d'un home sirí, amb una generosa cabellera i barba partida. I el cos llueix una indumentària de luxe, una bata fins als turmells, de mànigues llargues i cenyida per un cingol a l'altura de la cintura.

Si bé en altres indrets d'Europa es van venerar de manera aïllada aquesta mena de crucifixos, enlloc com a Catalunya n'hi hagué una presència tan abundant. I enlloc hi ha tanta inquietud per conèixer-los més a fons. Jorba hi va dedicar la seva tesi, que ara s'ha traduït en un llibre centrat en una regió molt concreta, la Cerdanya històrica, amb una

alta concentració de talles d'aquesta tipologia, ja sigui *in situ* (en són menys) o deslocalitzades en museus i col·leccions particulars. *Les Majestats de la Cerdanya* (Edicions Salòria) és, en si mateix, un viatge fascinant per un món que estava molt més interconnectat del que avui ens imaginem. Les escultures del Crist solemne i majestàtic, que tal com indica Manuel Castiñeras en el pròleg de la publicació tenen les seves arrels "en les més antigues tradicions de la iconografia cristiana", se-

gueixen custodiant secrets d'aquesta societat que va fer del Mediterrani un *Google Images avant la lettre*. L'estudi de Jorba convida a mirar més enllà dels punts on fins ara s'havien situat les referències de les Majestats catalanes, com el famós Volto Santo de Lucca, a la Toscana. "És en els *encolpia* on hi ha el model d'inspiració directe", considera la historiadora de l'art, que ha examinat amb lupa aquests penjolls, alguns de conservats a Catalunya, originaris dels tresors de Sant Pe-

re de Rodes i de Sant Cugat, la prova més tangible que en el nostre context en van circular. "Els artistes s'hi van emmirallar per fer les seves obres, sense oblidar l'influx de les il·lustracions dels manuscrits bizantins que es copiaven als *escritoria* dels monestirs", explica Jorba. És al cenobi de Ripoll, centre de referència cultural de l'Europa medieval, on els estudiosos ubiquen els tallers dels creadors de les Majestats, sobretot els virtuoses.

Mig centenar de talles
El cas és que l'origen de les Majestats és un dels grans enigmes que els investigadors persegueixen. I no és l'únic. També ho és la zona on van proliferar, del Pirineu Oriental al Vallès Occidental. "A la Val d'Aran i al Pallars Jussà ja no en trobem." O la datació: malgrat que totes les efigies

que s'han conservat són dels segles XII i XIII, hi ha indicis que el fenomen ja venia del segle XI. És clar que el nombre de peces que ha perviscut fins als nostres dies o fins a dècades ben recents (mig centenar, una desena de les quals de segell cerdà) és una petitíssima part de les que en el seu moment van lluir als temples. "Si ens cenyim a la Cerdanya, a l'acta de consagració de la catedral de la Seu d'Urgell es detalla l'existència de 85 parròquies. No seria estrany que a cada església hi hagués una Majestat de grans dimensions i una de petita per a usos processionals", creu Jorba.

La publicació traça les vicissituds que han patit aquestes obres al llarg dels segles. Poques han pogut superar tants obstacles. Els primers en temps del barroc, que va comportar un canvi de gustos i d'ideari religiós, la nit del dia del que representaven les Majestats. "Coincidint amb la Contrareforma, la majoria

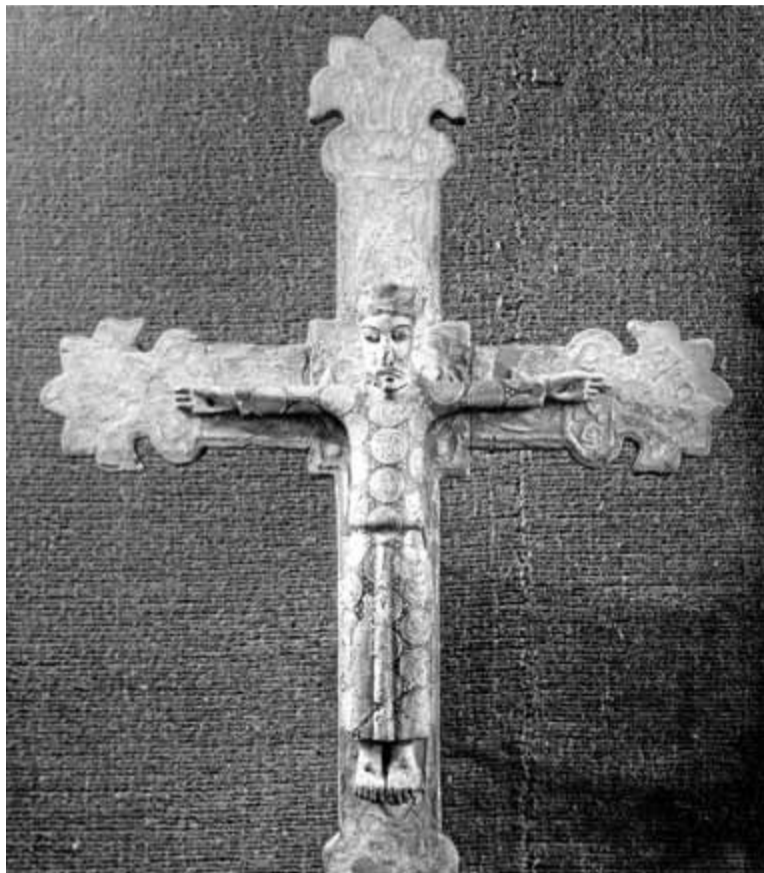
L'APUNT

Uns dies de cinema 'indie' americà

Xavier Roca

Avui encara es pot veure als cinemes Girona de Barcelona el festival Americana, dedicat al cinema indie nord-americà i que, amb tota la modèstia dels seus mitjans, aquest any ha arribat a la seva cinquena edició creixent en títols, en espais i en dies. Dies en els quals s'han pogut veure pel·lícules tan interessants –vistes en festivals com Sundance– com el drama ra-

cial *Gook*, la sàtira de les xarxes socials *Ingrid goes West* o *Lucky*, una de les darreres interpretacions del desaparegut Harry Dean Stanton amb David Lynch interpretant un personatge secundari. Les seves sales plenes de públic confirmen la vitalitat del model de Barcelona, basat no en un gran certamen de cinema sinó en petits festivals especialitzats.

Montse Jorba a les reserves del MNAC amb les Majestats d'Éller, Travesseres i All. A la dreta, la talla que va desaparèixer del mateix MNAC el 1961. A sota, el crucifix cerdà del Museu de Belles Arts de Bilbao i l'encolpia' de Sant Pere de Rodes (que conserva el Museu d'Art de Girona) ■ JOSEP LOSADA / ARXIU MAS / MUSEU DE BELLAS ARTES DE BILBAO / MONTSE JORBA

es van fer desaparèixer: algunes es van enterrar als cementiris, amb la qual cosa la fusta es va podrir, i altres es van cremar, perquè l'única manera que es permetia per destruir-les era amb foc", detalla Jorba. Hi va haver, però, un reduït grup de figures que sí que es van reaprofitar, ara bé, amb algunes modificacions importants per adaptar-les a l'estètica del Crist sofrent i despulat, que de fet ja és el que regna en el gòtic. "Els van inclinar el cap per accentuar el turment i els van pintar marques de sang al front, a les mans i als peus", apunta la historiadora de l'art, sense passar per alt altres formes de modificació de les imatges romàniques per embarcar-les amb "robes de vellut engalanades amb passamaneria, cabell natural i corones metàl·liques amb pedres i vidres de colors incrustats".

Jorba s'ocupa del periple de les Majestats de la Cerdanya, tant de l'Alta

com de la Baixa, que van arribar a la contemporaneïtat, amb millors o pitjors condicions. Només n'hi ha dues que no s'han mogut del seu lloc d'origen, la de l'església de Sant Fruitós d'Iravals i la de l'església de Sant Martí d'Ix (totes dues nues, fet que les situa en un període de transició), tot i que aquesta segona va estar una temporada fora del temple perquè el 1975 la van robar. Hi ha molts

indicis que l'autor del saqueig va ser Erik el Belga, però la bona estrella va fer que la talla es pogués recuperar tres anys després quan va aparèixer en una col·lecció particular alemanya. La sort que no va tenir una altra Majestat víctima del mateix lladre, la de l'església de Sant Andreu d'Angostrina. Jorba ha contactat amb Erik el Belga per esbrinar on la va recol·locar. De moment no li ha donat cap resposta.

N'hi ha dues més, de talles romàniques del Crist

vencedor, que es troben en parador desconegut però que disposen de fotografies que n'acrediten la seva existència. D'una no se'n sap la procedència (es pensa que la Baixa Cerdanya), però sí que la va posseir l'antiquari Paul Tachard, de Tolosa de Lengadoc però establert a Barcelona, que la va vendre al col·leccionista Lluís Plandiura, el fons d'art del qual va ingressar als anys trenta al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC). D'aquí, però, es va esfumar misteriosament el 1961. Això sí, el pispa només es va endur la figura de Jesús i va deixar intacta la creu.

Documentació inèdita

L'altra Majestat de localització incerta és la de l'església de Sant Sebastià de Viliella, que no és clar si va ser destruïda el 1936 o si s'amaga en una col·lecció particular de Madrid. Jorba ha pogut consultar arxius fins ara inaccessibles als estudiosos que li han

permès saber molt més de les aventures i les desventures per les quals van passar aquestes obres sobretot durant el primer terç del segle XX, quan van ser objecte de desig d'antiquaris i van emigrar dels seus llocs d'origen. En el cas de l'escultura de Viliella, la nova documentació revela que el 1928 va ser retirada del culte i abandonada rere la porta de la sagristia de la capella de Sant Marc i que un any després la va adquirir el marxant vigatà Josep Maria Bardolet per 2.000 pessetes. A partir d'aquí es perd el rastre.

En absència del crucifix de Viliella, el de la veïna església de Santa Eulàlia d'Éller és un molt bon consol. "S'assemblen però no són bessons, com s'ha dit", matisa Jorba. La d'Éller és una peça "extraordinària, elegant i humil alhora: impressiona", que custodia el MNAC a les seves reserves. Al museu del Palau Nacional la Majestat estrella, i que s'exhibeix al públic, és la de Batlló, procedent de la Garrotxa, una de les fites del romànic junt amb la Majestat de l'església de Sant Cristòfol de Beget, al Ripollès, aquesta sí imponent en l'emplaçament per al qual va ser concebuda. Als magatzems, el museu de capçalera de l'art català en té dues més, de talles ceretanes: la de l'església de Santa Maria d'All i la de l'església de Sant Jaume de Travesseres, que va ser venerada fins al 1916 (des del 2006 els fidels poden gaudir d'una rèplica).

Per veure exposat en un museu un Crist victorós a la creu de la família de la Cerdanya hi ha dues opcions: la Casa Amatller, que atresora la Majestat de l'església de Sant Martí d'Envalls (també és un Jesús nu i el cap és una reconstrucció del que va perdre el 1936) i, una mica més lluny d'aquí, el Museu de Belles Arts de Bilbao, que presumeix d'una espectacular talla que es desconeix, però, de quin temple prové. Com tants altres aspectes, caldrà continuar investigant. ■